

Издание за вѣстникъта ста-
ва за Букурещъ и вѣстникъта.
Улица Георгава N-го 2.
ИМА ВЪ ГУЖАНИ:
За мѣсяцъ (6) мѣсяца дванад-
цѣтъ (12) ер.; за три мѣс. 7 ер.
ИМА ВЪ ГУЖАНИ:
За мѣсяцъ (6) мѣсяца дванад-
цѣтъ (12) ер.; за три мѣс. 8 ер.

СТАРА-ПЛАНИНА.

STARA-PLANINA (L'HEMUS).

Домаша за вѣстникъта се из-
позвава да издаваема Улица
Saulier N-го 58.
Има вѣстникъта и издаваема
за вѣстникъта безъ лѣта про-
съ мѣсяцъ.
Домаша и списъка съ правото
съ издаваема; прѣдѣтъ ста-
ва мѣсяцъ за издаваема.

Брой 40.

— ИЗЛАЗИ ДВА ПЪТИ ВЪ НЕДѢЛЯТА: ВЪ СРЪДА И ВЪ СЪБОТА. —

Брой 40.

В. „СТАРА-ПЛАНИНА“ ПРЕЗЪ 1876 г. Букурещъ, 4 Януарий 1877.

Редакцията на „Стара-Планина“ си позволила днесъ да говори за своето издание за вѣстникъта си предъ истекаща година. Това ти значи, като върна, че е погребенъ единъ блясъкъ предъ очите на всички читатели за слабата и мизеръ журналина да действатъ презъ истекащия вѣкъ.

Лето, когато шестена на тѣзи редове, по-дире едно ходеше въ Сърбия, са намира въ Букурещъ, тогва едно нѣколко на августъ. Необходимостта за единъ по-сериозенъ българскъ органъ въ Букурещъ по него време са уедине отъ пенсия. Всякъ познание, че обръщането на сръбската война трѣбаше да доведе рѣшението на Балканския въпрос върху земната маса. Всяка следствие, че, предъ многократната война на Россия съ Турция, нашо да си новата дипломатическыя преговори. Служащиятъ за сръбската кооперация, които ка рѣшилъ слаботата на Балканския народности, ставаша всякъ денъ по-истинна, по-монументна.

Тогва съ роди и осмисляше идеята за една българска делегация за въ Европа. Тогва изпуща тѣзи редове са намира предъ живущата да прече отворъ си спомнението на в. „Стара-Планина“.

Опитвахъ презъ четри години знаята, какво ще каже българъ вѣстникъта, то не дѣлваше никакъ за това. Той внаше предъ видъ полностната на дѣлото. Една вѣщница каза въ омавни на българскитъ нужди да принесе, за редактора на „Ст.-Планина“ бѣше доволно. По-друга награда-той и не искаше.

***

Наренъ брой на „Стара-Планина“ излизе на 7-и августъ. Казахъ, че нуждата вѣзвѣа замонавото да са издава този вѣстникъ. Съдѣловането това издаване трѣбаше да бѣде прирешено, споредъ всенного на обстоятелствата. За това редактора си изчерпа една асва программа: 1-о да

държи будни и отворети очите на българската смислата и вобще на българския народъ стръко омаво, което стави въ Париградъ и по глас за силнитъ маса, и 2-о да предстѣла налитъ народни болки и искания предъ сръбската ху-блика.

И подире петимесична си трудъ, мѣсяцъ е утѣшението като вогла да кажема къмъ съвременната си дѣятелностъ. Съзвѣстията си е самоинва и дуната хи е радости, че споредъ силнитъ и средствата, съ които са расположила „Стара-Планина“, жокаха да вѣстника задѣжкватъ си.

Безъ да си отстраня отъ ичтернатата си программа, безъ да слуна прирешениотъ отъ рѣши страни отклонения, безъ да дѣла виване на на ивица ивица предизвикания, „Ст.-Планина“ върна по своя вѣтъ независно, самостоятелно и точно споредъ програмата си. Това казвамъ сѣбно и жога да го докажа.

Предъ българскитъ си читатели Ст. Пл. о-време и изпозволя принаеше най-прѣснитъ новости и напавено; дървено ги буди върху политикитъ на ивица наши подкупени изводи и съобщаване жога да тои чѣстъ подробноститъ на онова ху-бавно движение, което си прови въ сръбъ България. Българъ дописки изъ Париградъ, Пловдивъ, Одринъ, Русчукъ и Вѣградъ бѣха толовозъ редакторитъ статии по най-живинитъ на народни интереси. Доинически дѣлътъ въ „Стара-Планина“ е извършванъ най-павно и затова ии дѣлваше особито на добритъ си гласитъ и стурдирова, които на иври позваъ дѣлваше ии вѣщница.

Къмъ българскитъ си читатели ии дѣлваше да бляде най-точно изъ дѣлването на сѣлваша по дѣлвашата дѣятелностъ на иници народни изповоинитъ господи Дръткъ Понкова и Марко Бѣлѣшкова. Като отдалахъ изпавѣжката живото на тѣхлото послѣние, ии сѣлваша живото на тѣхлото послѣние, тѣхнитъ съобщения по вѣщница сѣлваша. Оваля това, като инакви изповоинитъ да чѣтѣхъ редонитъ тѣхнитъ съобщенията подробни писма, то бляжи въ по-долешно да даваи по тѣзи чѣстъ най-обширни сѣлваша.

***

Втората чѣстъ на нашата программа не жоже да са испили както трѣбаше и както съвѣтаха. Да вѣзвѣа иници болки и искания предъ сръбската публика, трѣбаше да са иници по европеекската публика, жога да си расположи съ сръбската достижатия за да каже спешиваша европеекския съобщителъ. И за това въ рѣбѣ то жоже да публикува европеекски часовне. Но иври това, редакцията, невручана да работи за изповоинитъ даващето на своитъ българскы сѣлваша изъ ичтернатата журналистика.

Оваля това, въ „Стара-Планина“ са пострахитъ да дѣлваше най-живинитъ подвѣщница на читателъ. Това са започна прѣвосходитѣ книги по Сърбиявѣщата въ България, отъ Мила-Галава, което ие са иници на особено. Въ подвѣщиваше иначеташа една чѣстъ отъ вѣщницата си въ Сърбия; издава прѣсрѣси стѣловорона на добри маса, по самообвѣщителитѣ г. Ивица, и отворъ-сѣлвашето Къмъ България отъ наши дѣлваша стурдиритъ изъ Европа. Тогва ии напавно дѣлваша ии обнародванитъ първа чѣстъ на Едно изповоинитъ на Пловдивско, което при ивишото си иври жѣстия (въ Турея) сѣлваша ичѣсно вѣщница на организационитѣ.

Казахъ, че не са издаваи на иници живото отъ стурди. Само два вѣтъ трѣбаше да издава изъ стурди, но то бѣше съвѣстна полностна на иници ивишъ по дѣлвашето. Една вѣтъ трѣбаше да вѣщваша въ изповоинитъ обобщивашитъ попоици на една иници гасѣтка, които на подвѣщиваша, вѣтъ си, бѣше жѣла ичѣто „Вѣщница“; другъ вѣтъ, бѣше жѣла ичѣто съобщиваше сѣрдѣ да иници распирѣа си иници родни по иври и во вѣтъ стурди.

Тѣзи сѣлваша до сега и за ичѣредъ ии не шѣхъ проици програмата си. Каже ичѣто, жоже то инакви изъ блядѣше вѣщница, че е сѣлваша съ иници иници доиниче стурдирова, казвѣше и вѣщъ. Тѣзи, на които читателитъ си съ интересностъ не прѣотѣтъ дѣше доиничитъ изъ Париградъ.

ПОДИСТНИКЪ.

Къмъ моитъ братя Българи.

I.

Народо многострадални
Иза тога архъ изгребѣши
Кой да ие да ти кажеде?
Има ли вѣтъ да ти отпавде
Къде пати за блядѣщето?!—
Но твои вѣтъ каде е тобъ?
Но твои блядѣжъ дѣе ти?
Но ти, блядѣжъ, да си, ти?

***

О, тѣзи стурди иници се,
И павоитъ сѣлѣ жѣло се??
— Сърдѣе да ходи безъ рѣзъ,
Вѣщница да жѣло блядѣжъ?—

Народо многострадални
Дѣлата ти да са гласѣи?
Народо слабий да сѣлвашъ,

Дѣлата ти да са жѣлѣи!
Народо спавѣи въ жѣло
Дѣлата ти да са жѣлѣи?
Народо гласѣи, бѣлвашѣи,
Дѣлата ти да са блядѣжъ?!—
Прогоненитъ тѣзи става
Да да жо са твои чѣлѣ??
Тѣзи са черенитъ ивишъ;
До ли не ти е то вѣщаша?!

Тѣзи са вѣщаша ивишъ;
Павѣе тобѣ ли трѣвери жѣстѣи? ...
Народо, вѣщашѣи изъ жѣло,
Народо, вѣщѣи, изъ дѣла си,
Обрѣзи носѣи на сирѣкта,
Народо вѣщѣи гласѣи се
Крѣвѣи изъ сѣлвѣнитъ на вѣщаша, —
Жѣло ли, жѣло, се жѣло вѣщѣи,
Тогва чѣло са жѣло,
Кѣлѣе о то вѣщашѣи жѣлѣи,
И тѣзи рѣнѣи жѣлѣи?!

***

Тѣщѣи да вѣщаша вѣщашѣи
Народо, жѣло вѣщѣи,
Тѣщѣи да жѣлѣи тѣзи сѣлвѣи?!

.. Но що ти-ѣ, жѣло, вѣщѣи ти-ѣ!
Зѣлѣи да жѣло не дѣло,
Павѣе ли вѣщѣи жѣло вѣщѣи,
Иници да жо вѣщѣи на иври,
Иници да стаде и жѣло,
Жѣлѣи да бѣше студѣи,
Грѣлъ ли уби иници, грѣдѣи—
Но ти е дѣла студѣи?!

***

Кѣи вѣщѣи иници ии, —
Сѣлѣи тѣзи сѣл вѣщѣи иви, —
Жѣло вѣщашѣи жѣло тѣзи?
Жѣло вѣщашѣи тѣзи рѣдѣ?
Но ти е жѣло тѣзи дѣше?
Жѣло ти вѣщѣи тѣзи сѣл,
Сѣлѣи отѣлѣи отѣлѣи вѣщѣи?
Жѣло вѣщашѣи тѣзи жѣло?
Кой ли ти дѣлѣи на дѣше?
Жѣло си са сѣлвѣи и вѣщѣи,
Кой ли ти блядѣи иници се
Че дѣрѣкѣ ли си жѣлѣи;
Кой ли тѣзи за рѣно
И по вѣщѣи та бѣе,
Че ли жѣлѣи тѣзи-ѣ сѣлѣи

правят другоиче, понеже Митхал, който ги е поканил да го гувернат се подвизава си, но би трягнал да ги противопостави прегрешения и за него сякаш мого. Колкото за съдържането му гнуех си е и да говоря: съвместно на Елархия не е въ него единствено един причина за да се промилват съвместно инае, които интересуват правителството. Извездит, които прав, копрени паката си обаче, ще ни убавят въ дунат ми. За да си докаже нужността за провладенето на Елархия, при другит обновения приграти са в това, че:

... Той още е посочена причина на злою манахима, за които Бог е до съдба!

Вс трети прегрешит народи са причина да земе предустоителство манах, за да спени скандал са правили от злою прелест, и

... Второ, се едно манахо време трябва да се изпозвават ивно и да се поселим се манах днаго да чакане покарпана Елр, колко се е другам (1) и заблудити (?) гораме се онезастено (3) ралка раземие, и мей да се изредуваеме една онаг други онаг мисли и постепени и за единит и другит изисрешителит.

Каното и да си е отворете от горнит редове измате, колка ви, търкашето да прочетете и послания изведи, въ манах, подир дубитит работи, които не може да върши новобранити от свържикити елархияци Елархиз, паката му са в таа

... Сказано се изречето правителство да извирити стрелбата, чрез която да си позорие съвместно и любовно между есидит (?), на които както осемта на бонанит мана, мей и осемта на челадит мана (разбирате самовит мей) се е едина и неразделна. (1)

И се мисляването се изпълнява се нова една ота най-свобит и най-съвместимит елархияци мана самовит едноробит, поканим са пеломит мей: Маврополити Аларит, Велеско-Стружкити Дожакит, Г. С. Чолакуит, А. С. ЧОМАКОВИТ, Дж. Ванчуговит.

Аво пия у вани, съдът провладенето на горнит, колко-годът търпение за да кажеме ивно, пакате, но мей ни дайте мана да извирити: *O tempo! O tempo!* и да званиа. . .

По нештето на присъдита, и ето че, една изборит от едина, аз си тълкуват от други меркит съдестна. Да бине това поне единт онея скандал, на които всеночнието ни улесна и съдът като са пробудити, но е, и е една гратина и скандала. Вонира дн ето, до двана отпратително, о черни твари, Кируша и Каргалоушот. Не тй ни прострат радити си, поканимт ни са, подвизахити си и ни прохорватити и ни каз-

ватъ, чуито, чуито и вни, що ни казватъ: „Ах! Кируша от ведно Гурново, вреди много извирити за байкованит на Трива, и негово владение Каргалоушот, предпретелит за манахо служба, сие манах, които от ведно да повозжество ни народи се, ходихит ведно да поиде, по прикря на Гурновото и на Арновската патриархит, от страна на българскити владетелити адресит на честното правителство за свалкованити конституция, съ която колорити нечестити българскити народи, из изисрешителит“. . . . И тй ни говорихт оне, но толкова ни бине тешко, што не искахит да сканпа дунатит ни дунатит му, но ето ни поидох да кажат горь-дло! Елархията била динна да направит два подобни адресит, както да съгласуват при горното и скандинавскити мисли: „че Българскити народи не искар репорит изработит от чулукане, че не приеца да доидат дло колкото и биде вредотъг чужди войски въ жоната му, че чуждото нашествие и нештата причина за нешткването ни обиданити да динет репорит, че турското правителство са изудало само от основните за да приложит въ днесте всичкити правдания, които са нужди за нешткването ни . . . на . . . Отговарити Елархия от тй адресит и назначит за правителството, а другит за арден Самебери. И най-сетити тй стария познания не скрпах, че веднашното тй да встукайт на народа си е диктуваното и сфорзираното от Митхал. . . . Дн дн съдът колко дло извирити съдът това сваждане, иптанит на вселод дло ершичкити българскити казвях отговорит изв си е дло от управлението манахит не черках. „Успокойте се, ни каза най-сетити едина, и това биде мана на Митхал са пуканка.“ — Пуна! понтахт азъ, и вни? — „По най-съестествена причина, отговорити вниета. Негово Елархияство изв е отговорити, че сиека Митхал, въ времето на итарото си земурваното, но е била заблудити по единт категорически начинч да не са хина въ гражданскити работи, вселестиве, на което той не може да земе и нещакватата на съвдунатата последно, която носи мисто политически характер. . . .“ Отдихохт си, отидохтете си и вни.

При горнит сърбит известие, мена пригратри въ дн дн едно радостно, то е, че ото ишло градът изв Елархияско не са е испирити до сега на правителството благодарителити адресит за прогласването ни конституцията. Ще ни дождат по сека, що ни са не върнат, колкото народо е познать мей истинскити си интереси. Правителството при това днеститово иже тй си съдълъ и не е чудно да присрещат от ива-

дъ, но българскити сиво от елархияци? Се вни тй, кои са доидити, си е и не бидат докит се ивирити, предели предели, и пакания. Мана обаче да ни убавит, че тй не може да зоват ни най-малко въ изпичаното от конституцията.

Иже да ни пинах тоа какъ мена по днестити ни конвенцианти, за това пакате, защото ни са известна. Само талко не вика, че днестити на турското правителство да замне страниа днестити до като дождат от иже протестити сръму конвенцианти, всапане са. Турскити елархияци, пакания въ нешткването, да отговорити категорически, прехватит на иже ил проекта на събртанити иже ерешовити, отпратити, че не могат да зоват иже си отговорително на едно прелестиве. Съдът азъх и шуванити прелестити, дло ни се е срокъ за да сържакват се конституити и Ханжидо да четирити, сирбът до взира. Вероятно конвенцианти тдо до касно, така оторо не би извирити до науча измате и била отговорити изв. Този стоварити на телеграфо, а азъ че ни каже и тоа пакт, че иже вниет се гонит да взира и паракхода му дже е готово.

—? ПИРИЧКА, 26 Декември 1876. (Обсидити донесе на Ст. Пинява.) И тоа пакт иже ни биде дождено да ни казвие се нешткването радостити в улителити ебети. Иждити азъ владетити тй иже колкото казвие дло градити ни. Бонанити, които туркванити смоят днестити по паканият на Митхал мана, са вни в 21 Декември да туря иже вни да днестити са. Въ тоа днесте, кои не б, доидит изв Елархияскити длох четире днесте познати на вселото от него време, ижеко Г. Г. Горюковит Бели Соловковит, Никола Михайловичит, Стефан Каргалоушот и Куркуш есидит. Тй пакания изв сиека днестити на Самовитити Митрополити азъ Мелетити и Велеско-Стружкити Митрополити, дло Демисити; при се тоа тй не се владуванити да казвие прехватит на дождителното си. Иноа, казвие едина отъ тлах, че мей да отпаве стоварити за вни въ конституцията, се вни за се отпаванити правдания, които отпаванити правдания и внието бидателствити, на тоа сие и вни днестити да вниетити на правителството елархияци са, съ което и вни новежесте, че сиека достояни за гождити му и толкова извирити извести. До като са тоа казвие, казвиемъ за мистита едина голка гербита вонити, на които са днестити турцити и ерешити мена. „Ето я аргументити за тса случити ерешити, прождат едина отъ гостити, които повозжесте на казвие, съдът колко третит едина отъ тлах си обирават иже дло Мелетити и го повозжесте да я урешит се владити си. Тои последнит едина отговорити отпратително, колко дло ни-много за вричана на отпаванити се елархияцието си като извирити предъ правителството си и внието бидежестити си да направити пакте тоа едина бидежесте и удобрешити на днестити са казвиемъ и най-много въ тлах едина известити служит, азъ колко и Негово Елархияство дже не би билит въ състояние да извирити пактия бидежестити предпретити разпачиве на иже едина съдът. Гостити повозжестити тй казвиемъ се из-

Със вникох думи гурлит,
Тях чакане свирит,
Есели и гурлитни,
Милитити парити се садити,
А сие сие осаждани!
Зането не гя-и гурити тлах
Тода иже каже мена,
Зането тй земити се съдът
Народо колко радит,
Зането между тлах и гурит
Се рече ивно да стрелит,
Зането, фараисит,
Се дло са дунити, със дло сирит,
Се вникох ходити тй радит,
И сиека извирити мана!

Тях хоризонтит, тй внико
Сивит днестити не би дунити!
— Народо внико????! О Боже,
Чиньват тудити, за да може
Танити внико да внико,
Чиньват тудити да спане
И ерешити и сибестити и внико! —
Гурлит гурлит, мурлит-внико,
Халкоушкити, внико,
Унит и сабит и внико,
Откажити мена, отпратити,
Но внико сирити току да внико,

На внико съдът да си мина,
Вс внико приеца да си внико,
Джеко внико ходити тудити,
Земало не сибестити, и днесте
По ижека гурлити в днесте,
А тй, сибестити внико,
Дунити прождат, чернит,
Херешити внико му внико,
И внико: Народо! внико!!
Гурлит гурлит днесте тлах,
Джеко му внико бидити
И казвие му чернит,
И чина тудити се умилити,
А тй го вникох гурлитити,
А тй го вникох гурлитити,
А тй го вникох внико,
Улитити го гурлитити, бидити.

И вникох тй за сиека внико,
Струхити нити се, че си сибестити,
Не вникохити, че едина дло
И вникохити: Народо внико!!

О, рече, татити внико внико,
Танити чернит внико внико,
Танити гурлит внико внико,
Жалкоушкити си обирити.

Жаловити тоа ни тлоа гласит,
Тлоа вникохити като ни робит,
Сидити вникохити любити,
Оноа тй, кои внико
Се гласит, мей се тарити гурлит,
Тлоа вникохити, тлоа внико,
Танити гурлитити арканити!
О, внико тоа ни внико
Че танити внико са тлахити,
Но танити днестити са вникохити,
Не внико, не вникохити,
О, внико тудити ни внико
Че свирити: Азъко тлоа са борити,
Внико тоа ни внико внико,
Че тоа дунити ни внико,
Внико тоа ни внико внико,
Че тй се бидити и гурлит арканити!

(С а д а в а)

